

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/2/2018
Identifikačné číslo spisu:	9018200033
Dátum vydania rozhodnutia:	14.03.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:9018200033.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj vo veci uznania cudzozemského rozhodnutia, týkajúceho sa G. L. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 14. marca 2018 v Bratislave, odvolanie podané G. L. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/9/2017, z 23. januára 2018, a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného G. L. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/9/2017, z 23. januára 2018 rozhodol o čiastočnom uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, Rakúska republika, sp. zn. 122 Hv 88/16d, z 21. novembra 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, Rakúska republika, sp. zn. 122 Hv 88/16d, z 9. októbra 2017, ktorým bol G. L. uznaný za vinného zo spáchania v bode A/: zo zločinu ťažkej krádeže za účelom, zárobku vlámaním podľa § 127, § 128 odsek 1 číslo 5, § 129 odsek 1 číslo 1, § 130 odsek 2. Prípád § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky a v bode C/: z prečinu odcudzenia bezhotovostných platobných prostriedkov podľa § 241e odsek 3 Trestného zákonníka Rakúskej republiky a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, 5 mesiacov a 2 týždne. Na výkon trestu bol odsúdený G. L. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tak, že: „Krajský súd v Bratislave, ako súd príslušný podľa § 12 ods. 1 zákona sa oboznámil s obsahom predloženého spisového materiálu a zistil, že G. L. je štátnym občanom Slovenskej republiky, má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (N. XX, R.) a bol právoplatne odsúdený pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky (osvedčenie časť pod písm. h/) a ktorý je v osvedčení označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. [trestný čin organizovanej alebo ozbrojenej lúpeže - § 4 ods. 3 písm. r) zákona], a preto v prípade skutkov v bode A./ neskúmal, či ide o trestný čin aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (§ 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z.). Krajský súd ďalej pristúpil k posúdeniu obojstrannej trestnosti (§ 4 ods. 1 písm. a) zákona) skutkov uvedených v bode B./ (prečinov

utajenia dokladov) a v bode C./ (prečinu odcudzenia bezhotovostných platobných prostriedkov), pre ktoré bol odsúdený G. L. uznaný vinným rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 122 Hv 88/16d z 21.11.2016, nakoľko v časti uvedených skutkov musel skúmať, či ide o obojstrannú trestnosť, teda aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. V rámci tejto prieskumnej povinnosti zistil, že skutok (bod C./), pre ktorý bol odsúdený G. L. uznaný vinným uvedeným rozsudkom Rakúskej republiky, je trestný i podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, a to prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona Slovenskej republiky. Naproti tomu krajský súd zistil, že skutok uvedený v bode B./ rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 122 Hv 88/16d z 21.11.2016, právne kvalifikovaný ako prečin utajenia dokladov podľa § 229 odsek 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, čo by bolo dôvodom odmietnutia uznania a výkonu predmetného rozhodnutia v zmysle § 16 ods. 1 písm. b) zákona. Krajský súd pre trestné veci Viedeň, uznesením z 09.10.2017. sp. zn. 122 Hv 88/16d skonštatoval, že súhlasí s čiastočným uznaním a vykonaním rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 122 Hv 88/16d z 21.11.2016 s tým, že bola upravená výmera trestu odňatia slobody odsúdeného G. L. na 2 roky, 5 mesiacov a 2 týždne za skutky uvedené v bode A./ a v bode C./ rozsudku. Zároveň tunajšiemu súdu doručili aj predmetné rozhodnutie (uznesenie Krajského súdu pre trestné veci Viedeň sp. zn. 122 Hv 88/16d z 09.10.2017, právoplatným dňom 26.10.2017), ktorým bolo rozhodnuté o akceptovaní čiastočného uznania, resp. zmene výmery trestu odňatia slobody, a to z pôvodných 2 rokov a 6 mesiacov na 2 roky, 5 mesiacov a 2 týždne trestu odňatia slobody. Krajský súd považuje za nevyhnutné podotknúť, že v predmetnom konaní, s poukazom na čl. 6 bod. 2 písm. a) Rámcového rozhodnutia, sa súhlas odsúdenej osoby na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky nevyžaduje, keďže odsúdený G. L. je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na našom území trvalý pobyt. Krajský súd v Bratislave zároveň nezistil dôvody odmietnutia uznania a výkonu predmetných rozhodnutí, ktoré dôvody sú uvedené v § 16 zákona aj s poukazom na dohodu justičného orgánu štátu pôvodu (Ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky) s vykonávajúcim justičným orgánom (Krajský súd v Bratislave) o čiastočnom uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 122 Hv 88/16d z 21.11.2016. Týmto rozhodnutím o uznaní cudzích rozhodnutí krajský súd akceptoval výrok o vine tým, že subsumoval konanie odsúdeného podľa príslušných ustanovení slovenského trestného zákona a fakticky uznal výrok o treste tým, že ho ponechal bez premeny, nakoľko nezistil dôvody uvedené v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona tak, ako je už uvedené vyššie. Súd pri zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu vychádzal z § 17 ods. 4 zákona, ktoré prikazuje súdu neuložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska druhu a dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí. Súd Slovenskej republiky nemôžu uplatňovať v rámci svojho rozhodnutia kritéria pre ukladanie trestu dané právnymi predpismi Slovenskej republiky, ale musia dôsledne akceptovať kritéria pre ukladanie trestov, ktoré použili cudzie súdy vo svojich rozhodnutiach. Ak z rozhodnutí cudzích súdov, v konkrétnom prípade súdov Rakúskej republiky nevyplyva, že ako kritérium pre uloženie trestu odňatia slobody odsúdenému G. L. vzali do úvahy recidívu, teda predchádzajúce odsúdenie (resp. odsúdenia), nemôže to mať svoj odraz ani v časti výroku rozhodnutia súdu Slovenskej republiky o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody, pretože by sa tým menili kritéria, ktoré použili cudzie (rakúske) súdy pri svojom rozhodovaní o treste G. L. v jeho neprospech, čo odporuje § 17 ods. 4 zákona. Prevzatie výroku o treste rozhodnutia cudzieho štátu súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom strázenia, podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia, uvedených v § 17 zákona, musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Pôvodne cudzím rozhodnutím uložený trest odňatia slobody doplnený na jeho výkon v podmienkach Slovenskej republiky aplikovaním príslušného ustanovenia § 48 Tr. zák. musí v použití tohto ustanovenia odrážať iba jeho znenie o zaradení do príslušného stupňa strázenia s abstrahovaním od uplatnenia podmienok a kritérií, spojených v tomto ustanovení s príslušným stupňom strázenia. V zmysle konštatovaného a s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. krajský súd rozhodol o zaradení odsúdeného G. L. na výkon trestu odňatia slobody uloženého uznávaným rozhodnutím rakúskeho súdu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia“.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie odsúdený G. L.. V odvolaní uviedol: „KS BA neskúmal v prípade skutkov v bode A/, či ide o trestný čin aj podľa právneho poriadku SR. Nebol som odsúdený z organizovanej, alebo ozbrojenej lúpeže, bol som odsúdený z krádeže vlámaním, ako to aj vyplýva z rozsudku KS Wien, ako aj z rozsudku KS BA. Z toho je teda zrejmé, že v označení o uznání sa vyskytla písárska chyba/preklep a skutky pod bodom A/ boli orgánom štátu pôvodu označené chybné. Mám za to, že povinnosťou KS BA je preskúmať samotné označenie o uznání, či je vyplnené správne a v súlade s medzinárodnými zmluvami. Trestný čin krádeže vlámaním nie je naozaj možné zameniť s trestným činom organizovanej, alebo ozbrojenej lúpeže. Trestný čin krádeže vlámaním nepatrí do kategórie trestných činov podľa § 4 ods. 3. KS BA pristúpil k posúdeniu obojstrannej trestnosti (§ 4 ods. 1 písm. a) zákona) a v rámci tejto prieskumnej povinnosti zistil, že skutok (bod C), za ktorý som bol uznaný vinným rozsudkom KS Wien, je trestným i podľa právneho poriadku SR, a to prečin neoprávneného výrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí, alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona SR. Za takýto trestný čin som ale odsúdený nebol. KS BA teda zle posúdil a vyhodnotil vzájomnú trestnosť. Dňa 29.6.2017 som bol trvalo zaradený do C. podľa § 68a StVG, kde vykonávam dlhodobú liečbu ústavnou formou. Bez tejto liečby by výkon trestu nespĺňal svoj účel, pretože vzhľadom na moju chorobu (drogovú závislosť) by som sa po skončení výkonu trestu nebol schopný zaradiť do spoločnosti. V mojej liečbe som dosiahol značný pokrok a podľa liečebného tímu mám priaznivú prognózu na celkové uzdravenie sa. Na základe tejto priaznivej prognózy som bol dňa 18.1.2018 preradený z uzatvorenej liečby do polootvorenej liečby zameranej na stabilizáciu dosiahnutého pokroku a zamedzenie recidívy. Preradenie na ďalší výkon trestu na územie SR nielenže znevýhodňuje moje postavenie, ale aj násilne ukončí priaznivý priebeh liečby, ktorá je základným predpokladom môjho opätovného zaradenia sa do spoločnosti. Je zrejmé, že moje preradenia na ďalší výkon trestu na územie SR nijako neuláhčí moju resocializáciu, ale vzhľadom na nemožnosť pokračovať v ďalšej liečbe ju ešte aj značne skomplikuje.“

K odvolaniu odsúdeného sa vyjadril prokurátor nasledovne: „V prípade skutku uvedeného v bode A) rozhodnutia rakúskeho súdu ide o odsúdenie pre zločin ťažkej krádeže za účelom zárobku vlámaním podľa §§ 127, 128 ods. 1 č. 5, 129 ods. 1 č. 1, 130 ods. 2, 15 rakúskeho Trestného zákonníka, pričom nakoľko odsúdenie pre tento skutok spĺňa podmienky uvedené v § 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., krajský súd v súlade so zákonom neskúmal obojstrannú trestnosť. V súvislosti s námietkou odsúdeného týkajúcou sa právneho posúdenia skutku si dovoľujem poukázať na skutočnosť, že skutok v bode A) rakúskeho rozsudku bol právne posúdený v trestnom konaní vedenom na území Rakúskej republiky podľa rakúskeho Trestného zákonníka, preto je irelevantné tvrdenie odsúdeného o tom, že bol odsúdený „len“ z krádeže vlámaním a v rakúskom rozsudku sa vyskytla písárska chyba. Ďalej si tiež dovoľujem poukázať na znenie ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z., v zmysle ktorého na priradenie trestného činu k niektorej z kategórií trestných činov uvedených v odseku 3 sa nevyžaduje, aby sa pomenovanie alebo znaky trestného činu podľa právneho poriadku štátu pôvodu a Slovenskej republiky zhodovali. V súvislosti s námietkou odsúdeného vo vzťahu k pomenovaniu skutku uvedeného v bode C) rakúskeho rozsudku k veci uvádzam, že krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti správne zistil, že tento skutok - v Rakúskej republike právne posúdený ako prečin odcudzenia bezhotovostných platobných prostriedkov podľa § 241e ods. 3 rakúskeho Trestného zákonníka - podľa právneho poriadku Slovenskej republiky vykazuje zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu neoprávneného výrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona. Stotožňujem sa aj so zaradením odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pričom pokiaľ ide o drogovú závislosť, ktorou by mal odsúdený podľa vlastného vyjadrenia trpieť, som toho názoru, že aj na území Slovenskej republiky mu môže byť poskytnutá adekvátne pomoc a liečba. Dodávam, že skutočnosti uvádzané odsúdeným týkajúce sa konania o európskom zatýkacom rozkaze, považujem na účely tohto konania za nepodstatné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujem odvolaciemu súdu, aby odvolanie G. L. podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného G. L. nie je dôvodné.

Je však potrebné súhlasiť s argumentom odsúdeného, že Krajský súd v Bratislave mal posudzovať obojstrannú trestnosť činu uvedeného v bode A/ rozsudku, podobne ako to učinil pri činoch pod bodmi B/ a C/ rozsudku Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia (ďalej len „osvedčenie“) označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 3, súd neskúma, či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

V zmysle § 4 ods. 3 písm. r) zákona č. 549/2011 Z. z. sa kategóriou trestných činov podľa odseku 2 rozumie organizovaná alebo ozbrojená lúpež.

V žiadnom prípade a to ani s ohľadom na znenie § 4 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z., na ktoré poukázal vo vyjadrení k odvolaniu prokurátor, nie je možné do kategórie „organizovaná alebo ozbrojená lúpež“ zaradiť trestný čin krádeže, pretože to je už za hranicou tolerujúcou iné pomenovanie trestného činu alebo iné znaky toho istého - v zmysle § 4 ods. 3 písm. r) zákona č. 549/2011 Z. z. trestného činu lúpeže.

Výklad ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. ponúknutý prokurátorom by nepripustne a v rozpore s rámcovým rozhodnutím Rady č. 2008/909/SVV, z 27. novembra 2008 rozšíril kategóriu trestných činov aj o trestný čin krádeže, ktorý Rada Európy do tejto kategórie nezaradila.

Súd rozhodujúci o uznaní cudzieho rozhodnutia je vždy povinný preskúmať aj správnosť označenia kategórie trestného činu v osvedčení a ak zistí nekorektné označenie, je povinný posudzovať obojstrannú trestnosť činu, na ktorý sa vzťahuje uznanie cudzozemského rozhodnutia.

V predmetnej veci rakúska strana v osvedčení nesprávne označila, v rozpore s vyššie uvedeným rámcovým rozhodnutím Rady Európy (jeho anglickým znením, ktoré bolo i rakúskou stranou negociované), čin pod bodom A/ svojho rozsudku ako trestný čin krádeže do taxatívne vymenovaných katalogizovaných trestných činov, pri ktorých sa neskúma obojstranná trestnosť činu. Preto bol krajský súd povinný posúdiť, či čin v bode A/ je trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo nie. Hoci tak krajský súd neučinil, nič to nemení na správnosti konečného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, pretože najvyšší súd uzatvára, že čin pod bodom A/ rozsudku Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni je trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, pričom ide o pokračovací trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona (škoda presahujúca 5.000 € a teda škoda väčšia), čím je naplnená podmienka obojstrannej trestnosti činu.

Všetky úvahy a závery Krajského súdu v Bratislave týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené, dostatočné, vyčerpávajúce a preto nepovažuje za nevyhnutné tieto opakovane rozoberať a odkazuje na ne. To isté sa týka zaradenia odsúdeného G. L. na výkon trestu do príslušného ústavu na výkon trestu.

Najvyšší súd v ďalšom neakceptoval odvolacie argumenty odsúdeného G. L., pretože aj v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody v Slovenskej republike sa môže menovaný dobrovoľne podrobiť liečbe drogovej závislosti, ak takýto záujem z jeho strany je skutočný a úprimný.

So zreteľom na vyššie uvedené preto rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.